

ULU ÇINAR'IN ÖYKÜSÜ

Küçük bir kuşun ağzında başladı serüvenim. Toprağa ilk düşüşüm ve üstünü rüzgârın attığı ufacık bir toprakta tutundum hayata. Küçücük bir tohum olarak başladığım hayatımda çok büyük bir ağaca dönüşene kadar kimsenin şahit olmadığı olaylara, görmediği kişilere, savaflara şahit oldum. Ama bende asıl iz bırakan, bir milletin esir olmaktansa ölmeyi tercih ettiği bir savaş var ki... Hepinizin aklından geçen : Çanakkale Savaşı!

Öyle olaylar var ki nereden başlayacağım, nasıl anlatacağım bilemiyorum. Oysa denize nazır bir yerde sessizce büyümeye çalışıyordum. Bazen insanların yanıma gelerek yapraklarımın altında kocaman gölgeme uzanıp dinlendiği, küçük çocukların salıncak kurarak piknik yaptığı, mutlu insanların olduğu günlerim oldu. Ta ki sene 1914'ü gösterene kadar...

"I. Dünya Savaşı başladı, Almanya ve İngiltere büyük bir savaşa girdi. Dünyanın ve ülkelerin şekli değişiyor." diye bağıra bağıra köy meydanına koşan gazeteci çocuklar ve köyden gelen, ülke hakkında konuşan insanlardan öğrendim bir savaşın başladığını. "Osmanlı Devleti savaşa girecek ama hangi ülke ile girecek?" diye sorular soran insanların konuşmalarından haber alıyordum. Ve bir gün "İki Alman gemisi Rusya kıyılarını bombaladı, hayır hayır, Türk gemisiymiş." sözleriyle topraklarımızda savaş olduğunu anladım. İşte bir ülkede unutulmayacak, derin yaralar bırakan destan böyle başladı. İnsanların hafızalarına kazınan ve tüm dünyanın bir coğrafyaya toplandığı, her milletten insanın çarpıştığı, mermilerin havada çarpışma olasılığının milyonda bir olduğu halde bizim topraklarımızda çok fazla örneği bulunan bu savaştan bahsediyorum.

Artık iyiden iyiye savaşın içine giriyordum. Soğuk bir kış günüydü. Yapraklarımı dökmüş Çanakkale Boğazı'nı izliyordum. Eskisi gibi sadece balıkçı gemileri değil artık düşman gemileri de görünüyordu. 19 Şubat 1915'te Çanakkale'nin sularında bir grup gemi görüldü. Gemiler topraklarımıza, yamaçlarımıza top atışlarına başlamıştı. Yüzlerce insan hem denizde hem karada top atışlarına direnmeye çalışıyordu. Sağımda solumda önümda arkamda birer birer yere düşen gencecik askerler... Dallarımı uzatıp onları korumak istiyorum ama nafiye...Atılan bombalardan birini engellemek istedim ama kocaman dalımı bedenimden ayırdı. Kendime geldiğimde etraf sessizleşmişti ama savaş bitmiş gibi görünmüyordu.

6 Mart 1915'te denizden gelen bu tehlikeye engellemek için bir şey yapacaklarını söylediler. Daha önce hiç duymamıştım denizin altına düşman gemileri için tuzak kuracaklarmış. Bunu nasıl yapacaklar bilmiyordum.

Pürdikkat boğazı gözlüyordum ama bizim gemilerden hiç görmedim. Yanıma gelen askerler :” Mayınların hepsi döşendi. Bu mayınlar sayesinde düşman gemileri artık kıyılarımıza yaklaşamaz.” diye konuşuyorlardı.

Saatler geçtikçe bende de bir heyecan başladı. Askerler panik içerisinde sağa sola koşuyordu. "Mayınları temizlemişler, mayınları temizlemişler! Şimdi ne yapacağız?" nidaları yükseliyordu. Onca emek boşa mı gitmişti şimdi? Tekrar saldırıp kalan dallarımı da kırıp bizi yok mu edeceklerdi? Elimden bir şey de gelmiyor. Sadece sessizce sonu bekliyordum. Gemiler yine gelip kıyılarımızı top ateşine tutmaya başlamıştı. Nasıl bir gaddarlık böyle? Üzerimize yağın top mermilerinden biri hemen yanımdaki bir tabura denk geldi. Gençecik askerler kan revan içinde kımıldamadan yatıyorlar... Ama dur! İçlerinden biri, heybetli görüntüsüyle tek başına düşmana korku salan bir asker, ayağa kalktı. O kocaman top mermisini, tek başına kemikleri kırılırcasına bir ağırlığın altında mermiyi, topun ağzına vermeyi başardı. Topun ucunu düşman gemisine doğrultup ateşledi. Arkadaşlarının şehadetinin boşa olmadığını göstermek istercesine düşman gemisini vurdu. Alev alan düşman gemisinin görüntüsü karşısında tüm askerler gibi sevinmek ister insan ama gençecik insanların şehadetiyle o sevinç boğazda bir düğüm olur. Zaman geçtikçe bendeki bu hüznün yerini sevince bıraktı. Çünkü vurulan bir gemi tüm düşman gemilerini etkilemişti ve ardı sıra patlamalar duyuluyordu. Bir anlam verememiştim. Birden bir patlama daha, peşinden sevinç çığlıkları. "İşe yaradı Nusret Mayın Gemisinin yerleştiği mayınlar işe yaradı!". Sevinen askerlere ben de katıldım. Düşman gemilerindeki panik, sevinç çığlıklarına karıştı. O devleri andıran çelikten gemiler bir milletin iman gücü karşısında birer hiç oldular. İşte burada anladılar: "Çanakkale Geçilmez!".

Savaş sanırım bitmişti denizden geçemeyeceklerini anlamışlardı. Bu sakinlikten yararlanan komutan bir kâğıda bir şeyler karalıyordu. Belki sevdiğine belki de komutanına bir mektup yazıyordu. Mırıldanırken duydum, ellerinde ne cephane kalmış ne de yiyecek bir şeyler. Belki de savaş tam zamanında bitti. Huzur içinde topraklarımızda yaşayabiliriz...

Düşman bu hiç huzur verir mi? Denizden gelemeyeceklerini anlayınca karadan gelmeye çalışmışlar. Bir sabah kurşun sesleri ile kendime geldim. Havada vızıldayan kurşun sesleri... Bu kurşunlar uzun süre karşılık bulamadı. Bir ses yankılanıyordu. Mektup yazan komutan ...Sesinden tanıdım. "Süngü çek!" bağıırıyordu. Kurşunlara karşılık süngü mü? Ama onlar daha çocuk daha okul yaşındalar belki okulda kitaplarını bırakıp geldiler. Sayfaları açık, defterindeki cümleler yarım ,savaş sonrası tamamlamak için kalemi arasına bırakılmış şekilde... Kurşunlara karşılık Allah Allah! nidaları gökyüzünü inletmeye başlamıştı. Kimi çocuklar daha siperinden çıkamadan yere düştü kimisi ancak birkaç adım ...

Ama yine de hiçbirinin dilinde itiraz yok. Hepsi bu vatan için şehit olmaya hazır. Sınıfları boş, tamamlanmamış cümleleri defterlerinde yarım kalsa da... Biliyorlar ki vatan elden giderse asla tamamlanamayacak.

Bu iman ve inanışla tüm yeni yetme çocuklar şehit oldu. Hepsinin yüzünde bir gülümseme...Sanki biliyorlardı vatanın bir karış toprağının bile düşmana teslim edilmeyeceğini.

Kayıplar vermiştik ama bu kayıplara karşılık bir lider kazanmıştık. O,öyle bir komutan ki girdiği hiçbir savaşı kaybetmemiştir. Askerlerin ona “Yenilmez Komutan” dediklerini duydum. O gelmiş. O ,Yenilmez Komutan, savaşı bitirmeye; daha fazla annenin evlat hasreti çekmesine, kundakta bekleyen bebeğin anne kokusuna hasretine , gözü yaşlı eşin bekleyişine son vermeye gelmiş. Çanakkale'nin geçilmez olduğunu gösterdik. Büyük komutan sayesinde vatanımızın bölünemez olduğunu görecekler.